ARREST VAN HET HOF (DERDE KAMER) VAN 6 JULI 1983 [1]

J.-J. Geist tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaar — Beroep tot nietigverklaring — Opdracht om werkzaamheden te hervatten en opschorting van de betaling van salaris — Artikel 60 van het Statuut"

Zaak 285/81

Samenvatting

Ambtenaren — Onregelmatige afwezigheid — Uitputting van vakantieverlof — Verlies van recht op bezoldiging — Vaststelling van onregelmatige afwezigheid — Besluit waarbij betaling van salaris wordt gestaakt — Bevoegde administratieve instantie
(Statuut van de ambtenaren, artikel 60)

Blijkens artikel 60 van het Statuut verlangt artikel 60, tweede alinea, de tussenkomst van het tot aanstelling bevoegde gezag, om een ambtenaar te machtigen zijn ziekteverlof in een andere plaats dan waar hij is tewerkgesteld door te brengen; artikel 60, eerste alinea, bepaalt evenwel niet, welk gezag bevoegd is om te besluiten dat de betaling van het salaris van de ambtenaar die onregelmatig afwezig is en geen recht meer heeft op vakantieverlof, zal worden gestaakt.

Het besluit waarbij de betaling van het salaris wordt gestaakt, vormt geen disciplinaire maatregel noch een maatregel van gelijke werking. Mitsdien moet worden aangenomen, dat het gezag dat bevoegd is om de onregelmatige afwezigheid vast te stellen en te bevelen dat de betaling van salaris wordt gestaakt, hetzelfde is als dat bedoeld in artikel 60, tweede alinea.

In zaak 285/81,

J.-J. GEIST, vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, advocaat aldaar, Centre Louvigny, Rue Philippe-II 34 B,

verzoeker,

1 — Procestaal: Frans.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Pipkorn, bijgestaan door D. Jacob, advocaat te Brussel, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van de juridische dienst van de Commissie, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek om nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 5 december 1980, waarbij verzoeker werd opgedragen zich naar zijn post bij de Inrichting te Ispra te begeven, en van het besluit van 12 januari 1981, waarbij de betaling van zijn salaris vanaf 1 januari 1981 werd opgeschort,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: U. Everling, kamerpresident, Y. Galmot en C. Kakouris, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

Jean-Jacques Geist bezit de Franse nationaliteit; hij werd op 1 april 1962 aange-

worven als wetenschappelijk ambtenaar in de rang A 7 bij de Commissie van de EGA en op 1 januari 1966 bevorderd tot de rang A 5, na enige tijd gedetacheerd te zijn geweest in de Verenigde Staten.

Tijdens zijn tewerkstelling bij de sectie „studie hydraulica" van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek (hierna: GCO) te Petten verrichtte verzoeker werkzaamheden op het gebied van reactoren met vloeibare brandstoffen.

Ingevolge een besluit van de Raad van 15 juni 1965 tot wijziging van het tweede onderzoekprogramma van 1962 werd de sectie „studie hydraulica" te Petten opgeheven.

Daarop werd verzoeker, zonder specifieke tewerkstelling in de structuur van het GCO, naar het schijnt voorlopig toegevoegd aan de directie van het GCO, waar hij zich wijdde aan onderzoek op het gebied van kweekreactoren met gesmolten zouten.

Op 22 augustus 1975 bevestigde de Raad van ministers, dat de ontwikkeling van reactorfamilies uitsluitend aan het initiatief van de Lid-Staten moest worden overgelaten (PB L 231 van 1975, blz. 1).

Daar de Commissie verzoeker niet kon inpassen in het door de Raad opgestelde nieuwe onderzoekprogramma voor Petten verzocht de directeur-generaal van het GCO hem, te kiezen tussen twee vacatures bij het GCO te Ispra in Italië.

Toen verzoeker zijn keuze niet kenbaar maakte, plaatste de directeur-generaal van het GCO te Petten hem bij besluit van 10 december 1975 per 1 maart 1976 over naar de afdeling „warmteuitwisseling en mechanica van de fluïda" van het GCO te Ispra.

Tegen dit besluit stelde verzoeker op 30 juni 1976 beroep tot nietigverklaring in, dat door het Hof bij arrest van 14 juli 1977 (zaak 61/76, Jurispr. 1977, blz. 1419) werd verworpen.

Kort nadat verzoeker zijn werkzaamheden te Ispra had aanvaard, legde hij medische verklaringen over volgens welke zijn gezondheidstoestand op zijn minst voorlopig niet toeliet dat hij zijn werkzaamheden in Italië voortzette.

Behalve tot gezondheidsproblemen zou de overplaatsing naar Ispra voor verzoeker hebben geleid tot problemen in zijn loopbaan, daar de werkkring niet in overeenstemming was met zijn belangstelling, ervaring en specialisme, en tot gezinsproblemen, daar hij in Nederland drie minderjarige kinderen moest onderhouden en verzorgen. Hij verzocht de Commissie dan ook bij herhaling, hem elders dan in het GCO te Ispra tewerk te stellen.

Op 14 augustus 1978 bracht de invaliditeitscommissie, in september 1977 door de dienst van het GCO ingeschakeld krachtens artikel 59, lid 3, van het Statuut, een advies uit, waarin verzoeker arbeidsgeschikt werd bevonden. De voorzitter van de invaliditeitscommissie, dokter Semiller, zou er echter bij de diensten van de Commissie op hebben aangedrongen, een oplossing te zoeken voor het vraagstuk van verzoekers tewerkstelling.

In februari 1979 werd een commissie van ambtenaren, waarin onder meer zitting hadden enkele directeuren-generaal, De Groote als bemiddelaar en dokter Siddons als vertegenwoordiger van de medische dienst, belast met de opdracht, voor verzoeker een functie bij de Commissie te Brussel te zoeken.

Bij nota van 28 juni 1979 deelden Baichère en Villani verzoeker mede, dat zijn salaris bij wijze van uitzondering zou worden doorbetaald en dat dit besluit niet vooruitliep op zijn toekomstige tewerkstelling noch op zijn arbeidsgeschiktheid.

Vervolgens werden verschillende mogelijkheden voor zijn tewerkstelling overwogen. Zij leidden echter tot niets, vooral vanwege de houding van verzoeker, die de ene post weigerde en ten aanzien van de andere post weer voorbehouden maakte, zodat het aanbod werd ingetrokken.

Zo weigerde verzoeker op 17 december 1979 in een onderhoud met Schuster, directeur-generaal van DG XII (Onderzoek, wetenschappen en onderwijs), een functie bij het Bureau Referentiestoffen en -methoden (CRB). In een tweede onderhoud met Schuster op 18 januari 1980 en enige dagen later in een gesprek met diens medewerkers werd hem een functie aangeboden bij de afdeling „Reactorontwikkeling — geavanceerde technieken, Wetenschappelijk en Technisch Comité" van het Directoraat XII-D, „Onderzoek, ontwikkeling en kernenergiebeleid". Deze functie lag op het gebied van splijtstofopwerking door snelle neutronenkweekreactoren.

Doordat verzoeker in zijn brieven aan Schuster van 14 februari 1980 en aan bemiddelaar De Groote van 9 maart 1980 zowel met betrekking tot de functie zelf als het betrokken onderzoekprogramma terughoudendheid toonde, kon niet worden aangenomen dat hij de aangeboden functie formeel aanvaardde. Bij brief van 21 februari 1980 deelde Schuster verzoeker mede, dat hij hem tot zijn spijt geen post bij zijn directoraat-generaal kon aanbieden die aan zijn wensen voldeed.

Naar aanleiding van een kennisgeving van vacature van de Commissie van de EGA in de personeelskoerier van 13 juni 1980 solliciteerde verzoeker naar de functie van eerste secretaris voor wetenschappelijke en technologische zaken bij de delegatie van de Europese Gemeenschappen te Washington. Bij brief van 14 juli 1980 werd hem medegedeeld dat zijn sollicitatie was afgewezen. Op 14 mei 1981 stelde verzoeker beroep in tot nietigverklaring van dit besluit en van alle maatregelen die de Commissie had genomen om in de vacature te voorzien. Dit beroep is thans aanhangig voor de Derde kamer van het Hof (zaak 117/81).

Op 6 november 1980 werd verzoeker onderzocht door dokter De Geyter. Deze deskundige, die op verzoek van de medische dienst te Ispra reeds in 1978 was geraadpleegd, oordeelde dat voor verzoekers afwezigheid geen medische redenen bestonden. De administratie zou in dit geval dus alleen moeten beslissen.

Bij brief van 5 december 1980 ontving verzoeker van Villani, directeur van het GCO te Ispra, het verzoek, zijn werkzaamheden bij de Inrichting te Ispra te hervatten, daar er in Brussel geen kans op een werkkring voor hem in het verschiet lag.

Op 14 december 1980 deelde verzoekers huisarts in Nederland, Willeboordse, het hoofd van de medische dienst van de In-

richting te Ispra, Vigan, mede, dat verzoeker zich om medische redenen niet naar Italië kon begeven.

In een brief aan Mas, directeur van de Inrichting te Ispra, van 15 december 1980 en een telex aan Hannaert, hoofd van de afdeling „Algemeen beheer en personeelszaken" te Ispra, bevestigde verzoeker dat hij om gezondheidsredenen zijn werkzaamheden niet kon hervatten.

Op 22 december 1980 vroeg verzoeker het hoofd van de medische dienst te Ispra, Vigan, om toestemming, gedurende zijn ziekteverlof met zijn gezin in Nederland te verblijven.

Hannaert verklaarde in zijn brief aan verzoeker van 12 januari 1981, dat volgens het hoofd van de medische dienst van de Inrichting te Ispra de brief van Willeboordse geen medisch attest was en geenszins rechtvaardigde, dat verzoeker niet op zijn werk verscheen. Met betrekking tot zijn arbeidsongeschiktheid deelde Hannaert verzoeker onder verwijzing naar het in november 1980 door De Geyter opgesteld rapport mede, dat hij zonder rechtvaardiging afwezig was en dat op grond van artikel 60 van het Statuut de betaling van zijn salaris per 1 januari 1981 zou worden opgeschort.

Bij brief van 11 februari 1981, ingeschreven bij het secretariaat-generaal van de Commissie op 13 februari, diende verzoeker een klacht in tegen de stilzwijgende afwijzing van zijn verzoek van 11 juli 1980; in die klacht verzocht hij om tewerkstelling elders dan bij de Inrichting te Ispra en om de vorming van een invaliditeitscommissie, die moest vaststellen onder welke voorwaarden hij zijn werk kon hervatten; hij verzocht voorts om intrekking van het besluit van 5 december 1980, waarin hem werd opgedragen zich naar zijn post te Ispra te begeven, en van het besluit van 12 januari 1981, waarbij de betaling van zijn salaris werd opgeschort. In dezelfde brief vroeg verzoeker vergoeding van het honorarium en de onkosten van zijn arts en terugbetaling van zijn eigen kosten in verband met de invaliditeitsprocedure.

Op 27 juli 1981 verwierp de Commissie verzoekers klacht.

Daarop diende verzoeker het onderhavige beroep in, dat op 3 november 1981 ter griffie van het Hof is ingeschreven.

Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, krachtens artikel 22 van het Statuut en artikel 45 van het Reglement voor de procesvoering besloten tot een aantal maatregelen van instructie over te gaan.

Bij brief van 26 januari 1983 heeft de griffier van het Hof verzoeker en de Commissie uitgenodigd, een aantal documenten over te leggen en vóór 1 maart 1983 een aantal vragen te beantwoorden.

Verzoeker en de Commissie hebben aan dit verzoek op respectievelijk 24 en 25 februari 1983 gevolg gegeven.

Wegens een wijziging in zijn samenstelling heeft het Hof bij beschikking van 7 oktober 1982 besloten, de zaak naar de Derde kamer te verwijzen.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1. Nietig en van onwaarde te verklaren het op 5 december 1980 aan verzoeker meegedeelde besluit, waarbij hem werd opgedragen zich naar de Inrichting te Ispra te begeven;

2. Nietig en van onwaarde te verklaren het op 12 januari 1981 aan verzoeker meegedeelde besluit, waarbij hem werd aangezegd dat hem vanaf 1 januari 1981 geen salaris meer zou worden uitbetaald;

3. Krachtens zijn volledige rechtsmacht de wederpartij te veroordelen tot uitbetaling aan verzoeker van al het achterstallige salaris, ofwel — onder voorbehoud van vermeerdering van eis in de loop van het geding — een miljoen Belgische franken, vermeerderd met rente tegen het door het Hof normaal geachte percentage sedert het tijdstip waarop elke betaling verschuldigd is;

4. Nietig en van onwaarde te verklaren de weigering van de wederpartij, vervat in de brief van 21 januari 1981, om verzoeker, overeenkomstig zijn verzoek, zo lang hij ziek is in Nederland te laten verblijven;

5. De wederpartij te veroordelen tot vergoeding van al verzoekers kosten van welke aard ook, daaronder begrepen het honorarium van zijn eigen arts in verband met de procedure voor de invaliditeitscommissie in 1978;

6. De wederpartij te veroordelen in de kosten van het geding;

7. Voor zover nodig de wederpartij op te dragen een aantal bewijsstukken over te leggen, waarvan de lijst in de memorie van dupliek sub 8 is aangevuld;

9. Onderzoek van de feiten door getuigen te gelasten.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoeker in de kosten te verwijzen;

— een en ander onder voorbehoud van vermeerdering van eis in de loop van het geding.

III — Middelen en argumenten van partijen

Het eerste middel

Met het eerste middel houdt verzoeker staande, dat het besluit van Villani van 5 december 1980, waarbij hem werd opgedragen zich naar zijn post te Ispra te begeven, op een onjuiste beoordeling van de feiten berust, voor zover hij de eerste functie die hem werd aangeboden zou hebben geweigerd en terughoudendheid zou hebben getoond voor tewerkstelling bij DG XII (eerste onderdeel), alsmede dat verweerster haar zorgplicht niet is nagekomen en het beginsel van het gewettigd vertrouwen heeft geschonden, door verzoeker te gelasten zijn werkzaamheden te Ispra te hervatten terwijl zij zich verplicht had hem op een andere post, buiten het GCO, tewerk te stellen (tweede onderdeel).

Het eerste onderdeel

Verzoeker betoogt dat hij de functie die hem werd aangeboden bij het Bureau Referentiestoffen en -methoden (CRB), nooit heeft geweigerd, en dat de houding van de Commissie ten aanzien van een functie bij DG XII in alle opzichten tegenstrijdig was.

In het litigieuze besluit van 5 december 1980, verklaarde Villani dat verzoeker de functie bij DG XII had geweigerd, terwijl Schuster in een brief aan verzoeker van 21 februari 1980 verklaarde, dat hij verzoeker tot zijn spijt in zijn directoraat-generaal geen functie kon aanbieden die met diens wensen in overeenstemming was.

Het bestreden besluit bevat voorts enkele losse beweringen, te weten dat verzoeker onvoldoende belangstelling, goede wil en realiteitszin aan de dag zou leggen; in

zijn brieven aan Schuster en De Groote heeft hij juist duidelijk belangstelling getoond voor de bij DG XII voorgestelde functie.

Volgens verzoeker heeft verweerster de betekenis van zijn brief aan Schuster van 14 februari 1980 onjuist uitgelegd. Daarin heeft hij alleen zijn opmerkingen kenbaar gemaakt over het onderzoekprogramma waarop die functie betrekking had; Schuster had hem daarom in een onderhoud op 1 januari 1980 verzocht. Hieruit kan in ieder geval niet worden afgeleid, dat hij niet bereid was de functie bij DG XII te aanvaarden. Zulks heeft hij overigens duidelijk laten blijken aan bemiddelaar De Groote, door deze bij brief van 9 maart 1980 mee te delen dat hij bereid was de functie te aanvaarden.

Schuster is onzorgvuldig te werk gegaan, door verzoekers uitlatingen te interpreteren zonder na te gaan, welk belang hij in werkelijkheid hechtte aan de aangeboden functie. Voor zover daaromtrent twijfel bestond, lag het op de weg van Schuster om, alvorens een besluit te nemen waardoor verzoekers loopbaan definitief werd bepaald, deze te vragen of hij bereid was, de hem aangeboden functie te vervullen.

Volgens verzoeker lag het in ieder geval niet op de weg van Schuster, het aanbod van een functie bij DG XII in te trekken. Blijkens het besluit van de Commissie tot vaststelling van het tot aanstelling bevoegde gezag (Courrier du Personnel — Spécial Interinstitutions van 17 november 1977) behoort de tewerkstelling van een ambtenaar in de rang A 5 tot de bevoegdheid van het lid van de Commissie belast met personeelszaken.

De *Commissie* bevestigt dat het eerste aanbod van een functie door verzoeker werd afgewezen en dat gezien de fundamentele bezwaren die hij had opgeworpen tegen het onderzoekprogramma waarop de functie bij DG XII betrekking had, niet kon worden aangenomen dat verzoeker bereid was deze functie te aanvaarden.

Volgens de Commissie blijkt uit de door verzoeker genoemde brieven geenszins van een tegenstrijdig optreden van haar diensten; alleen verzoekers uitlatingen gaan in die richting. Zo was de brief van Schuster van 21 februari 1980 gebaseerd op de omstandigheid, dat verzoeker te kennen had gegeven zich uitsluitend te willen wijden aan kweekreactoren met gesmolten zouten, hoewel deze sector, anders dan verzoeker stelt, geen deel meer uitmaakte van het onderzoekprogramma van de Commissie.

Volgens de Commissie zouden zowel het belang van de dienst als dat van verzoeker zijn aangetast, indien hij was tewerkgesteld in een functie waarin hij geen nuttige bijdragen had kunnen leveren.

Nu tot generlei nieuwe terwerkstelling werd besloten, is de vraag welk administratief gezag gemachtigd was ter zake van verzoekers nieuwe tewerkstelling, in casu van zuiver theoretisch belang.

Het tweede onderdeel

Volgens *verzoeker* kan de Commissie hem niet verwijten dat hij zich niet naar Ispra heeft begeven, daar zij zich ertoe had verbonden, een functie buiten het GCO vrij te maken en zij zich daaraan niet heeft gehouden.

Mocht de bij DG XII aangeboden functie ten gevolge van een misverstand zijn

ingetrokken, dan had de Commissie een andere oplossing moeten zoeken, hetzij in Brussel, hetzij bij de delegaties in derde landen, hetzij bij internationale organisaties als de Internationale Organisatie voor Atoomenergie (AIEA).

De *Commissie* is van mening dat haar geen schending van het gewettigd vertrouwen of van de zorgplicht kan worden verweten.

Zij verwijst naar de brieven van Villani aan verzoekers raadsman van 10 september 1979 en aan verzoeker zelf van 5 december 1980, ten betoge dat de administratie heeft getracht alle mogelijkheden te onderzoeken voor een tijdelijke tewerkstelling buiten Ispra. Daarbij is zij geen enkele verplichting aangegaan waarvan niet-nakoming door het Hof kan worden veroordeeld, vooral omdat zij heeft getracht uit de diverse onderzochte mogelijkheden een oplossing te kiezen en verzoeker door zijn negatieve houding alle pogingen heeft doen mislukken.

De Commissie meent dat zij zich ten volle heeft gekweten van haar zorgplicht; alle bij de Commissie beschikbare functies zijn de revue gepasseerd; detachering van verzoeker naar een internationale instelling was onmogelijk, aangezien daar geen vacatures waren.

Het tweede middel

Met het tweede middel houdt verzoeker staande, dat het hoofd van de afdeling Algemeen beheer en personeelszaken, Hannaert, niet bevoegd was om krachtens artikel 60, lid 1, van het Statuut te besluiten, de uitbetaling van verzoekers salaris op te schorten.

Verzoeker verwijst naar het besluit van de directeur-generaal van het GCO te Ispra van 10 december 1979 inzake de uitoefening van de bevoegdheden door het Statuut verleend aan het tot aanstelling bevoegd gezag en door de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden aan het tot het sluiten van aanwervingscontracten bevoegd gezag (bijlage 10 van het verweerschrift), ten betoge dat van de in casu relevante voorzieningen van het Statuut alleen zuiver administratieve maatregelen, bijvoorbeeld de machtiging om het ziekteverlof in een andere plaats dan de standplaats door te brengen als bedoeld in artikel 60, tweede alinea, van het Statuut, krachtens een gedelegeerde bevoegdheid kunnen worden vastgesteld.

De omstandigheid dat de in artikel 60, eerste alinea, van het Statuut bedoelde maatregel niet behoort tot de maatregelen die op delegatie van bevoegdheden kunnen berusten, houdt verband met het karakter van het in deze bepaling bedoelde besluit, dat volgens verzoeker neerkomt op een sanctie. Tot opschorting van salarisbetaling kan dan ook alleen worden besloten door de directeur-generaal van het GCO of door de Commissie zelf.

Verzoeker meent dat zonder deze onregelmatigheid het besluit anders zou zijn uitgevallen, daar de Commissie ongetwijfeld rekening zou hebben gehouden met de door zijn Nederlandse huisarts overgelegde medische verklaringen.

De *Commissie* erkent dat het besluit van de directeur-generaal van het GCO van 20 november 1979 alleen artikel 60, tweede alinea, uitdrukkelijk noemt. Zij meent echter dat artikel 60 van het Statuut één geheel vormt, in die zin dat het gezag dat bevoegd is om een ambtenaar

toe te staan zijn ziekteverlof buiten de standplaats door te brengen, noodzakelijkerwijs ook bevoegd is om een onregelmatige afwezigheid van de ambtenaar vast te stellen en om daaraan gevolgen te verbinden voor de uitbetaling van het salaris.

Opschorting van salaris bij onregelmatige afwezigheid is geen sanctie, doch een toepassing van de regel van betaling van bewezen diensten. Volgens de Commissie werd de in artikel 60, eerste alinea, voorziene maatregel getroffen „onverminderd de eventuele toepassing van een disciplinaire maatregel".

De Commissie was terzake niet bevoegd. Volgens artikel 1 van bovengenoemd besluit van de directeur-generaal van het GCO oefent deze alle aan het tot aanstelling bevoegd gezag opgedragen bevoegdheden uit, met uitzondering van de door de Commissie uitgeoefende bevoegdheden. Voor de bij het GCO te werk gestelde ambtenaren behoudt de Commissie alleen de inzonderheid in de artikelen 90, lid 2, en 91 van het Statuut voorziene bevoegdheden.

De Commissie zet uiteen dat het litigieuze besluit ongetwijfeld gelijkluidend zou zijn geweest, wanneer het was genomen door de directeur-generaal van het GCO, daar deze had ingestemd met het bestreden besluit van Hannaert.

Het derde middel

Het derde middel luidt, dat het besluit tot opschorting van de uitbetaling van verzoekers salaris werd genomen in strijd met artikel 59, leden 1 en 3, van het Statuut. In de eerste plaats is geen rekening gehouden met de door verzoekers Nederlandse huisarts Willeboordse opgestelde medische verklaringen, ofschoon volgens artikel 59, lid 1, tweede alinea, van het Statuut, iedere verklaring die wordt afgegeven door een medicus, welke kwaliteit, Willeboordse onomstreden bezit, een medisch attest in de zin van artikel 59, lid 1, tweede alinea, van het Statuut vormt (eerste onderdeel); voorts waren de medische dienst en de administratie bij twijfel over de juistheid van de diagnose van de behandelende arts gehouden, gebruik te maken van een der mogelijkheden voorzien in artikel 59, lid 1, tweede alinea, en lid 3 (tweede onderdeel).

Verzoeker stelt vast dat het bestreden besluit ten dele is gebaseerd op het advies van De Geyter; deze heeft na het medisch onderzoek van 6 november 1980 alleen verklaard dat verzoeker arbeidsgeschikt was, zonder hem te hebben ondervraagd of onderzocht, terwijl deze arts in 1978, na een lang en zorgvuldig onderzoek, van mening was dat verzoekers arbeidsgeschiktheid afhankelijk was van de wijziging van zijn arbeidsomstandigheden.

Verzoeker zet uiteen dat het laatste rapport van De Geyter dateert van vóór de door Willeboordse op 14 december 1980 en 27 februari 1981 opgestelde verklaringen, en dat het derhalve niet is uitgesloten, dat zijn gezondheidstoestand tussen 6 november 1980 — de datum van het onderzoek door De Geyter — en 5 december 1980 — de datum waarop Villani hem verzocht zijn werkzaamheden te Ispra te hervatten — is verslechterd.

Verzoeker merkt op dat De Geyter zijn rapport heeft ingediend zonder rekening te houden met de brief van Willeboordse van 13 november 1980, waarvan verzoeker hem in kennis had gesteld, terwijl De Geyter in 1978 wel rekening had gehouden met de mening van verzoekers huisarts.

Verzoeker geeft toe dat de brieven van Willeboordse geen nauwkeurige diagnose bevatten, doch merkt op dat krachtens de bepalingen van de Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst de behandelend arts een bepaalde geheimhoudingsplicht tegenover werkgevers heeft en alleen aan een keuringsarts — een door partijen aangewezen deskundige — nauwkeurige gegevens kan verstrekken.

Verzoeker meent dat waar Hannaert in de litigieuze brief van 12 januari 1981 had verklaard, dat de brief van Willeboordse door het hoofd van de medische dienst te Ispra niet werd beschouwd als een medisch attest dat verzoekers afwezigheid rechtvaardigde, het op de weg lag van het hoofd van de medische dienst, de behandelend arts de noodzaak van een nauwkeurige diagnose te signaleren.

Volgens verzoeker is artikel 60, eerste alinea, van het Statuut niet meer van toepassing, wanneer de medische dienst een medisch attest heeft ontvangen volgens hetwelk de ambtenaar niet in staat is om te werken. Daar de situatie dan valt onder artikel 59 van het Statuut, moesten in casu de diensten te Ispra, gezien het verschil van mening tussen De Geyter en Willeboordse, zich overeenkomstig artikel 59, lid 3, tot de invaliditeitscommissie wenden.

De *Commissie* meent dat er geen tegenspraak bestaat tussen de door De Geyter in 1978 en in 1980 opgestelde rapporten. Het rapport van 1978 eindigde met de conclusie, dat verzoeker in staat was zijn werkzaamheden te verrichten; in 1980 kwam deze arts tot dezelfde conclusie met de volgende bewoordingen:

De in dit onderhoud van meer dan een uur vergaarde gegevens doen duidelijk blijken, dat de huidige afwezigheid van Geist niet gerechtvaardigd is om medische redenen, doch door het feit dat blijkbaar geen oplossing is gevonden voor het conflict dat sinds jaren bestaat tussen deze ambtenaar en zijn administratie ... *De betrokkene verklaart zelf dat hij een goede gezondheid geniet en zijn werkzaamheden wenst te hervatten.*

De Commissie wijst erop dat volgens artikel 59, leden 1 en 3, van het Statuut de ambtenaar die ten gevolge van ziekte of een ongeval niet kan werken, een medisch attest moet overleggen, dat de betrokkene door de instelling aan iedere medische controle kan worden onderworpen, en dat in geval van betwisting van het bestaan of de ernst van de ziekte het advies van de invaliditeitscommissie wordt ingewonnen.

Deze bepalingen konden in casu niet worden toegepast, daar verzoeker geen medisch attest had overgelegd.

De Commissie is van mening dat een door een arts overgelegde verklaring niet noodzakelijkerwijs een medisch attest in de zin van artikel 59 van het Statuut vormt en wijst erop, dat advocaat-generaal Mayras in zijn conclusie in de gevoegde zaken 42 en 62/74 (Vellozzi t. Commissie, Jurispr. 1975, blz. 882, 887) verklaarde dat: „Wil de afwezigheid als regelmatig worden beschouwd en dus buiten de toepassing van artikel 60 vallen, noodzakelijk is dat de ambtenaar aantoont — ter controle door de medische dienst van de administratie — dat

hij een aandoening heeft waardoor hij zijn werkzaamheden niet kan verrichten. De enkele overlegging van attesten van de behandelende geneesheer dat de betrokkene niet mag werken, voldoet niet aan dit vereiste."

De Commissie merkt op, dat wanneer de in Nederland geldende deontologische beginselen het een behandelend geneesheer verbieden, nauwkeurige gegevens te verstrekken aan de werkgever, hetzelfde geldt in geval van een verzoek om „aanvullende gegevens" met het oog op een nauwkeurige diagnose.

De Commissie wijst er hierbij op, dat de neuroloog/psychiater Van Woerden, die door verzoeker op voorstel van zijn advocaat werd geraadpleegd, Vigan een brief schreef die een aanzet tot diagnose bevatte.

De Commissie benadrukt vervolgens dat Vigan, die nadere gegevens wilde verkrijgen en verzoeker eventueel de mogelijkheid wilde bieden zijn salaris weer te ontvangen zo zijn arbeidsongeschiktheid mocht worden vastgesteld, Van Woerden bij brieven van 27 oktober 1981 en 9 december 1981 om nadere gegevens verzocht. Deze brieven hadden echter geen succes.

Bij brief van 19 april 1982 deelde de directeur-generaal van het GCO te Ispra, Dinkespiler, verzoeker mede dat hij in zijn kwaliteit van tot aanstelling bevoegd gezag had besloten, verzoekers geval overeenkomstig artikel 59, lid 3, van het Statuut voor advies aan de invaliditeitscommissie voor te leggen.

De Commissie wijst er echter op, dat een verzoek om nadere gegevens of een nieuw medisch onderzoek in december 1980 of in januari 1981 niet noodzakelijk was, daar De Geyter verzoeker een maand tevoren had onderzocht. Alleen een nauwkeurige diagnose van een behandelend geneesheer kon leiden tot een beroep op de invaliditeitscommissie krachtens artikel 59, lid, 3, van het Statuut. Nu een dergelijke diagnose ontbrak, meent de Commissie dat genoemde bepalingen niet zijn geschonden.

Het vierde middel

Het vierde middel is ontleend aan schending van artikel 60, tweede alinea, van het Statuut, voor zover verzoeker geen toestemming zou hebben gekregen om zijn ziekteverlof in Nederland door te brengen.

Verzoeker merkt op dat hij sedert 1976 niet meer in Ispra woont en dat hij sedertdien krachtens artikel 60, tweede alinea, van het Statuut machtiging had om in Nederland te verblijven.

Verzoeker meent dat nu er geen verbetering in zijn gezondheidstoestand is opgetreden, het absurd zou zijn hem thans te dwingen zich met zijn kinderen naar Italië te begeven, terwijl daar geen functie voor hem beschikbaar is en het vraagstuk van zijn nieuwe tewerkstelling niet is opgelost.

De *Commissie* merkt op dat de machtiging die verzoeker krachtens artikel 60, tweede alinea, van het Statuut werd verleend voordat het litigieuze besluit werd genomen, van voorlopige aard was; daar verzoeker thans niet meer met ziekteverlof is doch zonder rechtvaardiging afwezig is, is genoemde bepaling niet meer van toepassing.

Het vijfde middel

Het vijfde middel is ontleend aan miskenning van het algemene beginsel in artikel 59, lid 4, tweede alinea, van het Statuut, volgens hetwelk verzoeker recht heeft op vergoeding van de kosten

wegens honoraria van de door hem in 1978 met het oog op de werkzaamheden van de invaliditeitscommissie gekozen arts en van zijn eigen uitgaven.

Verzoeker beklemtoont dat ondanks zijn verzoek in zijn klacht van 11 februari 1980 geen enkele terugbetaling heeft plaatsgevonden.

De *Commissie* merkt op dat haar diensten thans beschikken over een afrekening van de door verzoeker in de loop van de invaliditeitsprocedure gemaakte kosten en dat de nodige instructies zijn gegeven voor betaling van de verschuldigde bedragen. De honoraria en onkosten van de door verzoeker aangewezen arts zullen worden betaald overeenkomstig artikel 8 van bijlage II van het Statuut en de door hemzelf gemaakte kosten overeenkomstig artikel 11 van bijlage VII van het Statuut.

Wat de bewijsvoering betreft is de *Commissie* van oordeel, dat verzoekers vordering in repliek, te weten de overlegging van verdere bewijsstukken door verweerster en de verificatie door getuigen, moet worden afgewezen.

Volgens verweerster wekt het op zijn zachtst uitgedrukt verwondering, dat de wederpartij haar vraagt de documenten over te leggen die in bijlage bij haar eigen verzoeken en klachten zijn opgenomen.

De Commissie verklaart niet in staat te zijn de gevraagde documenten van medische aard over te leggen, daar een aantal ervan kennelijk niet bestaat en de identificatie van andere documenten, waarvan de nauwkeurige datum niet is aangegeven, op moeilijkheden stuit.

Verweerster meent dat zij in geen geval een interne, niet tot verzoeker gerichte briefwisseling, waarvan het rechtstreekse verband met het onderhavige geding niet is aangetoond, behoeft over te leggen.

Tenslotte bestaat er volgens haar geen aanleiding, het verzoek van de wederpartij om 24 getuigen te horen, in te willigen. Aan de hand van de aan het Hof overgelegde stukken kan met volledige kennis van zaken uitspraak worden gedaan over de feiten in discussie, zonder dat getuigen behoeven te worden gehoord waarvan een aantal zich waarschijnlijk zal beroepen op het beroepsgeheim, terwijl anderen zouden worden ondervraagd over feiten die slechts indirect verband houden met het geding.

IV — Op verzoek van het Hof ingediende stukken en opmerkingen

1. Bij het Hof ingediende stukken

Verzoeker heeft de brief van de Commissie van 21 januari 1981 overgelegd, waarin zijn verzoek om in Nederland te mogen verblijven werd afgewezen; voorts heeft hij een nota overgelegd, door hem op 14 december 1981 opgesteld als antwoord op de door het Hof in het kader van de procedure in kort geding gestelde vragen en om zijn financiële situatie vast te stellen. Daar verzoekers raadsman echter geen aanvullende gegevens van zijn zieke cliënt kon krijgen, gaf hij er de voorkeur aan dit stuk niet aan het Hof over te leggen. Verzoeker wenst door het Hof te worden gehoord en is bereid om de nodige aanvullende gegevens te verstrekken.

De Commissie heeft de in bijlage 11 bij het verzoekschrift genoemde brief van Willeboordse aan De Geyter van 13 november 1980 overgelegd. Met betrekking tot de tweede door het Hof gevraagde brief verklaart de Commissie, dat in de

brief van Hannaert van 12 januari 1981, waarin wordt gewezen op een brief van Willeboordse van 18 december 1980 (bijlage 7 van het verzoekschrift), kennelijk een onjuiste datum is vermeld; in werkelijkheid gaat het daarbij om de in bijlage 4 bij het verweerschrift opgenomen brief van 14 december 1980.

Wat betreft de stukken en gegevens door de invaliditeitscommissie overgelegd naar aanleiding van haar rapport van 14 augustus 1978, produceert de Commissie het volgende stuk:

— het besluit van de invaliditeitscommissie van 26 juli 1978 (bijlage 4);

Volgens de Commissie beschikt de administratie niet over andere stukken terzake, aangezien de werkzaamheden van de invaliditeitscommissie geheim zijn.

De Commissie legt voorts de volgende stukken over:

— de conclusies van de invaliditeitscommissie van 25 oktober 1982 (bijlage 15);

De Commissie verklaart dat we hier te maken hebben met een op verzoek van het tot aanstelling bevoegd gezag van april 1982 (bijlage 7 bij de dupliek) door de invaliditeitscommissie uitgebracht advies;

— de nota van Dinkespiler aan Vigan van 4 januari 1983 (bijlage 16);

In deze nota deelde Dinkespiler, als tot aanstelling bevoegd gezag, de invaliditeitscommissie mee, welke gevolgen de administratie wilde verbinden aan de conclusies van 25 oktober 1982, behoudens andersluidend advies van de invaliditeitscommissie.

— de conclusies van de invaliditeitscommissie van 31 januari 1983 (bijlage 18).

Deze conclusies, waartoe de invaliditeitscommissie kwam na kennisneming van de nota van Dinkespiler van 4 januari 1983, gaan vergezeld van opmerkingen van dokter Warter; deze moeten volgens Vigan echter worden geacht te vallen onder het geheim van de werkzaamheden van de Commissie (artikel 9 van bijlage II bij het Statuut) en het medisch geheim.

Deze opmerkingen zijn derhalve niet aan de administratie doorgegeven, zodat zij niet zijn vermeld op het in bijlage 17 overgelegde document.

2. Beantwoording van de door het Hof gestelde vragen

a) Verzoeker

In antwoord op de vraag naar verzoekers financiële situatie, door de griffier van het Hof in de procedure in kort geding gesteld bij brief van 24 november 1981, heeft verzoekers raadsman een nota van 14 december 1981 overgelegd, waaruit onder meer blijkt dat verzoeker voor het onderhoud van zijn gezin enkel beschikt over zijn salaris als ambtenaar van de Commissie in de rang A 5/8.

Verzoeker wijst erop, dat zijn salaris sinds april 1975, en afgezien van het tijdvak van april tot oktober 1976, ingevolge het besluit van het hoofd van de afdeling salarissen, IX/A/6, van de Commissie van 12 april 1976 is uitbetaald in Italiaanse lires, ofschoon hij steeds in Nederland heeft gewoond.

Verzoeker wijst er voorts op dat de betaling van zijn salaris is opgeschort op 24 januari 1978, 7 november 1978 en tenslotte definitief op 12 januari 1981. De daaruit voortgevloeide financiële moeilijkheden zijn nog verergerd doordat zijn salaris, uitgedrukt in Belgische franken, hem in Italië in Italiaanse lires werd betaald, tegen een wisselkoers die sedert 1976 niet meer overeenstemde met de werkelijkheid.

Daarom wenst verzoeker, die zegt sedert 1975 voornamelijk van zijn spaargeld te hebben geleefd, een salarisnabetaling in guldens te ontvangen of ten minste 60 % daarvan vanaf juli 1976, toen hij regelmatig met ziekteverlof was in zijn woonplaats in Nederland, althans vanaf oktober 1976, toen de overmaking van het salaris naar Nederland werd gestaakt.

b) De Commissie

In antwoord op de vraag wat precies de tijdvakken waren waarin verzoeker werkzaam was bij de Inrichting te Ispra enerzijds, en afwezig was zonder dat dit gerechtvaardigd was door de overlegging van een medisch attest anderzijds, merkt de Commissie het volgende op:

— *tijdvakken waarin verzoeker heeft gewerkt:* verzoeker was feitelijk werkzaam bij de Inrichting te Ispra van 8 maart 1976 tot 22 juni 1976 's voormiddags; van 1 maart 1976 tot 7 maart 1976 was hij met vakantieverlof; vanaf 22 juni 1976 's namiddags was hij afwezig wegens ziekteverlof;

— *tijdvakken waarin verzoeker afwezig was zonder dat dit gerechtvaardigd was door de overlegging van een medisch attest:* tot 12 oktober 1977 was verzoekers afwezigheid gedekt door een medisch attest; voor het tijdvak van 12 oktober 1977 tot 1 april 1978 legde verzoeker eerst op 16 februari 1978 een medisch attest over; de administratie verzocht hem daarop een verklaring van zijn behandelend geneesheer over te leggen, dat hij deze had geraadpleegd en met vermelding van zijn arbeidsongeschiktheid. Dit attest van dokter Risselada van 24 april 1978 is opgenomen als bijlage 5 bij de opmerkingen van de Commissie.

Verzoekers afwezigheid van 1 april tot 31 augustus 1978 was gedekt door een medisch attest.

Vanaf september 1978 heeft verzoeker geen documenten meer overgelegd die door de vertrouwensarts van de instelling Vigan als medisch attest konden worden beschouwd.

Op 4 september 1978 zond verzoeker een telex met de volgende inhoud: „Mijn arts raadt mij aan op het bekende adres te blijven."

Bij memorandum van 8 december 1978 verklaarde dokter Holst, in antwoord op een vraag van de administratie te Ispra of uit het op 1 december 1978 door Risselada afgegeven medisch attest bleek dat verzoeker arbeidsongeschikt was, het volgende:

„Deze nota (medisch attest van Risselada) zegt letterlijk: ‚mijn raad aan de patiënt: onder de huidige omstandigheden de werkzaamheden te Ispra niet hervatten'; gezien het deskundigenonderzoek van de invaliditeitscommissie en van De Geyter en het advies van de huisarts, Risselada, is Geist niet arbeidsongeschikt, doch wordt gevreesd voor terugkeer van zijn depressieve gesteldheid wanneer hij zijn werk te Ispra zou hervatten. Mijns inziens is hier dus geen sprake van arbeidsongeschiktheid in

eigenlijke zin, doch veeleer van onverenigbaarheid van Geist en een bepaalde standplaats."

De Commissie voegt hieraan toe dat Risselada op 7 februari 1979 in een brief aan Vigan schreef, dat hij verzoeker had geadviseerd niet naar Ispra terug te keren, gezien de „frustrerende werkomstandigheden" bij het GCO.

Bij brief van 19 februari 1979 en bij nota's van 14 en 21 februari 1979 deelde Vigan Risselada en de administratie mede, dat de brief van 7 januari 1979 verzoekers afwezigheid onvoldoende rechtvaardigde.

Op 15 november 1980 werd verzoeker onderzocht door de medische dienst, die vaststelde dat verzoeker arbeidsgeschikt was (verweerschrift blz. 7 en bijlage 2 bij het verweerschrift; dupliek blz. 11 e.v. en bijlage 6 bij de dupliek).

Op 27 februari 1981 schreef de behandelend geneesheer Willeboordse aan Vigan de brief die is opgenomen in bijlage 6 bij het verweerschrift; deze werd door Vigan niet beschouwd als een rechtvaardiging voor verzoekers afwezigheid.

Op 15 oktober 1981 schreef Van Woerden aan Vigan de in bijlage 3 bij de dupliek opgenomen brief, waarop laatstgenoemde bij brief van 27 oktober 1981 (bijlage 4 bij de dupliek) om nadere uitleg verzocht. Deze brief bleef echter onbeantwoord.

In een nota van 10 december 1981 (bijlage 12 bij de opmerkingen van de Commissie) zette Vigan aan Villani, directeur-generaal van het GCO, de redenen uiteen waarom de brief van Van Woerden van 15 oktober 1981 niet kan worden beschouwd als een medisch attest.

Op 23 mei 1982 zond Willeboordse aan Vigan een persoonlijke en vertrouwelijke brief, die echter niet werd beschouwd als een medisch attest om de redenen, uiteengezet in een nota van Vigan aan de administratie van 11 juni 1982 en in een brief aan Willeboordse van 14 juni 1982, beide opgenomen in bijlage 13 bij de opmerkingen van de Commissie.

Willeboordse voldeed niet aan het verzoek van Vigan om hem een naar behoren ingevuld en ondertekend medisch attest terug te zenden op een voorgedrukt formulier, dat bij de brief van 14 juni 1982 was gevoegd. Daarentegen zond hij op 9 augustus een nieuwe brief aan Vigan, waarin hij zijn eerdere verklaringen bevestigde (bijlage 14 bij de opmerkingen van de Commissie).

Op 25 oktober 1982 bracht de in april 1982 aangezochte invaliditeitscommissie, waarin zitting hadden Vigan, aangewezen door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, professor Warter, aangewezen door verzoeker, en professor Cassiers, in onderlinge overeenstemming aangewezen door Vigan en Warter, het volgende advies uit:

„Na onderzoek van het dossier is J.-J. Geist, geboren op 11 juli 1930, ambtenaar bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, in staat bevonden om zijn werkzaamheden te verrichten.

Gezien de lange conflictsituatie die is voorafgegaan en de volkomen kleinering die een eventuele benoeming te Ispra voor Geist zou betekenen, kan de Commissie redelijkerwijs voorzien dat tewerkstelling aldaar een achteruitgang van zijn gezondheid zou meebrengen.

Dit was overigens eerder reeds de mening van verschillende artsen die om advies over betrokkenes gezondheidstoestand zijn gevraagd (De Geyter, de behandelend geneesheren en Van Woerden)."

Op 4 januari 1983 deelde Dinkespiler de invaliditeitscommissie mee, dat hij naar aanleiding van haar advies van 25 oktober 1982 van mening was dat de door verzoeker overgelegde medische attesten zijn afwezigheid sinds 5 december 1980, de datum waarop hij formeel werd verzocht zijn werkzaamheden te Ispra te hervatten, niet konden rechtvaardigen (bijlage 16 bij de antwoorden van de Commissie op vragen van het Hof).

Op 31 januari 1983 bevestigde de invaliditeitscommissie, dat de door verzoeker overgelegde medische attesten zijn afwezigheid gedurende het tijdvak van 5 december 1980 tot 31 januari 1983 niet konden rechtvaardigen, waarbij zij echter wees op zijn wens dat hem een andere kans op tewerkstelling zou worden geboden (brief van 31 januari 1983, bijlage 17 bij de antwoorden van de Commissie).

Samenvattend is verweerster van mening, dat verzoeker in ieder geval sinds 5 december 1980 zonder rechtvaardiging afwezig is.

V — Mondelinge behandling

Verzoeker en de Commissie van de Europese Gemeenschappen zijn ter terechtzitting van 28 april 1983 in hun pleidooien gehoord.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 2 juni 1983 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 3 november 1981, heeft verzoeker, wetenschappelijk ambtenaar bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek (GCO) te Ispra, beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen, strekkende tot:

1. nietigverklaring

— van het op 5 december 1980 aan verzoeker meegedeelde besluit, waarbij hem werd opgedragen zich naar de Inrichting te Ispra te begeven;

— van het op 12 januari 1981 aan verzoeker meegedeelde besluit, waarbij hem werd aangezegd dat hem vanaf 1 januari 1981 geen salaris meer zou worden betaald;

— van de bij brief van 21 januari 1981 aan verzoeker betekende afwijzing van zijn verzoek, tijdens zijn ziekte in Nederland te mogen verblijven;

2. veroordeling van de Commissie tot

— betaling aan verzoeker van al het achterstallige salaris, ofwel — onder voorbehoud van vermeerdering van eis in de loop van het geding — een miljoen Belgische franken, vermeerderd met de rente tegen het door het Hof normaal gedacht percentage sedert het tijdstip waarop elke betaling verschuldigd is;

— vergoeding van de kosten door verzoeker gemaakt wegens honoraria van de door hem gekozen arts in verband met de procedure voor de invaliditeitscommissie in 1978 en van de kosten door hemzelf gemaakt om voor deze commissie te verschijnen.

2 Verzoeker trad op 1 april 1962 in dienst bij het GCO te Petten (Nederland) als „hoofd van de studie hydraulica"; hij werd in 1963 benoemd tot hoofd van de dienst „Hydrodynamica en metingen" en, na een detacheringsperiode in de Verenigde Staten, op 1 januari 1966 naar de rang A 5 bevorderd. Nadat de Raad op 15 juni 1965 had besloten tot wijziging van de onderzoekprogramma's van 1962, in het kader waarvan verzoeker werkzaamheden verrichtte die in overeenstemming waren met zijn specialisatie, zag hij zich gedwongen zich aan door de instelling vastgestelde nieuwe taken te wijden. Nadat de Raad op 22 augustus 1975 had besloten tot een tweede wijziging van de onderzoekprogramma's, waardoor verzoekers bekwaamheden niet meer in het kader van de Inrichting te Petten konden worden benut, besloot de directeur-generaal van het GCO op 10 december 1975, verzoeker per 1 maart 1976 over te plaatsen naar de afdeling „Warmteuitwisseling en mechanica van de fluïda" van het GCO te Ispra.

3 Verzoeker stelde beroep in tot nietigverklaring van het besluit tot overplaatsing; dat beroep werd door het Hof verworpen bij arrest van 14 juli 1977 (zaak 61/76, Jurispr. 1977, blz. 1419).

4 Verzoeker was slechts van 8 maart tot 22 juni 1976 daadwerkelijk werkzaam bij de Inrichting te Ispra, daar zijn nieuwe tewerkstelling zijns inziens een geleidelijke vermindering van zijn verantwoordelijkheden betekende en op

een moeilijk moment in zijn persoonlijk leven viel. Hij werd ziek en legde medische verklaringen over volgens welke zijn gezondheidstoestand niet toeliet dat hij zijn werkzaamheden in Italië voortzette.

5 Nadat verzoeker meer dan een jaar afwezig was geweest, brachten de diensten van het GCO te Ispra de zaak in september 1977 krachtens artikel 59, lid 3, van het Statuut voor de invaliditeitscommissie. In het advies van deze commissie van 26 juli 1978 werd verzoeker in staat bevonden zijn werkzaamheden te verrichten. De voorzitter van de invaliditeitscommissie merkte daarnaast echter op, dat de diensten van de Commissie dienden te onderzoeken, of verzoeker elders kon worden tewerkgesteld.

6 Daarop werden verschillende mogelijkheden voor tewerkstelling overwogen, met name bij de zetel van de Commissie in Brussel, doch zonder succes.

7 Daar bij de zetel mogelijkheden voor verzoekers tewerkstelling ontbraken, en rekening houdend met zijn langdurige afwezigheid, verzocht de directeur-generaal van het GCO in juni 1980 om een nieuw medisch onderzoek. Naar aanleiding van dit onderzoek en ondanks het advies van verzoekers behandelende geneesheren, verklaarde dokter De Geyter, die reeds in 1978 was geraadpleegd, bij brief aan het hoofd van de medische dienst van de Commissie van 15 november 1980, dat verzoekers afwezigheid niet moest worden toegeschreven aan medische redenen; hij bevestigde dat de conclusie waartoe de invaliditeitscommissie in 1978 was gekomen, nog steeds gold.

8 Bij brief van 5 december 1980 verzocht de directeur-generaal van het GCO verzoeker zijn werkzaamheden te Ispra te hervatten, na erop te hebben gewezen dat hij arbeidsgeschikt was en dat er geen uitzicht op een werkkring in Brussel bestond. Verzoeker gaf daaraan geen gevolg, waartoe hij zich beriep op een medische verklaring van zijn behandelend geneesheer; bij brief van 22 december 1980 verzocht hij het hoofd van de medische dienst te Ispra om toestemming, zijn ziekteverlof met zijn gezin in Nederland door te brengen.

9 Op 12 januari 1981 deelde Hannaert, hoofd van de afdeling Algemeen beheer en personeelszaken te Ispra, verzoeker mede, dat hij blijkens het rapport van De Geyter van november 1980 arbeidsgeschikt was, dat hij derhalve zonder rechtvaardiging afwezig was en dat overeenkomstig artikel 60 van het Statuut de betaling van zijn salaris per 1 januari 1981 zou worden opgeschort. Bij brief van 21 januari 1981 werd verzoeker aangezegd, dat zijn verzoek om in Nederland te mogen verblijven was afgewezen.

10 Bij brief van 11 februari 1981 diende verzoeker een klacht in, die inzonderheid was gericht tegen het besluit van 5 december 1980, waarbij hem werd opgedragen zich naar zijn post te Ispra te begeven, en tegen het besluit van 12 januari 1981, waarbij de betaling van zijn salaris werd opgeschort. In dezelfde brief vorderde verzoeker vergoeding van de honoraria en onkosten van zijn arts en van zijn eigen kosten in verband met de invaliditeitsprocedure. Deze klacht werd door de Commissie op 27 juli 1981 verworpen.

Tegen het besluit van 5 december 1980 aangevoerde middelen

11 Volgens verzoeker berust dit besluit op feitelijke onjuistheden, waar het de overweging bevat dat hij de aangeboden functie buiten Ispra heeft geweigerd. Door miskenning van de jegens hem aangegane verplichting om voor hem een functie buiten het GCO te Ispra te vinden, zou dit besluit bovendien inbreuk maken op het in artikel 24 van het Statuut neergelegde beginsel van de zorgplicht en op het gewettigd vertrouwen dat de betrekkingen tussen de administratie en haar ambtenaren moet beheersen.

12 In de eerste plaats moet worden opgemerkt, dat het bestreden besluit, anders dan verzoeker stelt, niet berust op de overweging dat deze alle aangeboden functies zou hebben geweigerd. De directeur-generaal van het GCO heeft weliswaar verklaard, dat verzoeker een eerste functie had geweigerd, doch daaraan slechts toegevoegd, dat verzoekers terughoudendheid en stilzwijgen voor de verantwoordelijke directeur aanleiding waren, het aanbod voor een tweede functie in te trekken. Noch uit het dossier noch uit de discussie voor

het Hof kan worden afgeleid, dat deze verklaringen op dwaling berustten. Het bestreden besluit kan dus niet worden geacht te berusten op feitelijke onjuistheden. Mitsdien moet het eerste middel worden verworpen.

13 In de tweede plaats moet worden opgemerkt, dat het Hof in het arrest van 14 juli 1977 (Jurispr. 1977, blz. 1419) overwoog, dat het besluit om verzoeker bij het GCO te Ispra tewerk te stellen niet om aan het dienstbelang vreemde redenen was genomen en dat de nieuwe functie waarin verzoeker was benoemd beter met zijn bekwaamheden overeenkwam dan de vorige en geen degradatie meebracht. In dit arrest overwoog het Hof voorts, dat een ambtenaar de door overplaatsing veroorzaakte moeilijkheden voor zijn gezin en economische lasten dient te dragen.

14 Uit het dossier blijkt voorts, dat de Commissie weliswaar heeft getracht rekening te houden met verzoekers persoonlijke voorkeur en een andere functie voor hem heeft proberen te vinden, doch het besluit om hem naar Ispra over te plaatsen, nimmer heeft ingetrokken en zich geenszins ertoe heeft verbonden, hem vrij te stellen van de verplichting zich naar zijn post te begeven in afwachting van een nieuwe overplaatsing. Ook staat vast, dat verzoeker vanaf juli 1978 geen geldige medische redenen kon aanvoeren voor zijn afwezigheid, en dat de Commissie niettemin tot december 1980 heeft gewacht alvorens hem te gelasten zich naar zijn post te begeven.

15 Onder deze omstandigheden kan niet worden gesteld, dat de directeur-generaal van het GCO, door Geist te gelasten zijn werkzaamheden onverwijld te hervatten, de zorgplicht of het gewettigd vertrouwen heeft miskend. Het tweede onderdeel van het eerste middel moet derhalve worden verworpen.

16 Mitsdien moeten de tegen het besluit van 5 december 1980 aangevoerde middelen worden verworpen.

17 Bijgevolg moeten de middelen tegen de afwijzing van het verzoek van 22 december 1980, om gedurende zijn ziekte buiten Ispra te mogen verblijven, eveneens worden verworpen.

De tegen het besluit van 12 januari 1981 aangevoerde middelen

18 Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat het bestreden besluit, dat neerkomt op een sanctie, enkel door de Commissie of de directeur-generaal van het GCO kon worden genomen en niet door het hoofd van de afdeling Algemeen beheer en personeelszaken van de Inrichting te Ispra.

19 Artikel 60 van het Statuut bepaalt:

„Behoudens bij ziekte of ongeval mag de ambtenaar, zonder hiertoe tevoren door zijn chef te zijn gemachtigd, niet afwezig zijn. Onverminderd de eventuële toepassing van tuchtrechtelijke bepalingen, wordt iedere onregelmatige afwezigheid die naar behoren is vastgesteld, op het vakantieverlof in mindering gebracht. Indien de ambtenaar geen recht meer op zodanig verlof heeft, ontvangt hij over het desbetreffende tijdvak geen bezoldiging.

Wanneer een ambtenaar zijn ziekteverlof in een andere plaats wenst door te brengen dan waar hij is tewerkgesteld, dient hij daartoe vooraf door het tot aanstelling bevoegd gezag te worden gemachtigd."

20 Blijkens deze bepalingen verlangt artikel 60, tweede alinea, de tussenkomst van het tot aanstelling bevoegd gezag, om een ambtenaar te machtigen zijn ziekteverlof in een andere plaats dan waar hij is tewerkgesteld door te brengen; artikel 60, eerste alinea, bepaalt evenwel niet, welk gezag bevoegd is om te besluiten dat de betaling van het salaris van de ambtenaar die onregelmatig afwezig is en geen recht meer heeft op vakantieverlof, zal worden gestaakt.

21 Anders dan verzoeker stelt, vormt het besluit waarbij de betaling van salaris wordt gestaakt, geen disciplinaire maatregel — waarvoor een handeling van de Commissie noodzakelijk zou zijn — noch een maatregel van gelijke werking. Krachtens bovengenoemde bepalingen verliest de ambtenaar wiens onregelmatige afwezigheid naar behoren is vastgesteld en wiens vakantieverlof is uitgeput, van rechtswege het recht op bezoldiging. Mitsdien moet worden aangenomen, dat het gezag dat bevoegd is om de onregelmatige afwezigheid

vast te stellen en te bevelen dat de betaling van salaris wordt gestaakt, hetzelfde is als dat bedoeld in artikel 60, tweede alinea, dat wil zeggen het tot aanstelling bevoegd gezag.

22 Blijkens het dossier worden krachtens het besluit van de directeur-generaal van het GCO van 20 november 1979, de bij artikel 60, tweede alinea, van het Statuut aan het tot aanstelling bevoegd gezag verleende bevoegdheden voor de bij de Inrichting te Ispra tewerkgestelde ambtenaren van verzoekers categorie uitgeoefend door de directeur van deze inrichting; krachtens hetzelfde besluit is deze ambtenaar gemachtigd, zijn bevoegdheden te delegeren aan het hoofd van de afdeling Algemeen beheer en personeelszaken van de Inrichting. Hieruit blijkt dat het bestreden besluit, waarbij het hoofd van de afdeling Algemeen beheer en personeelszaken te Ispra, handelend krachtens delegatie door de directeur van de Inrichting, vaststelde dat verzoeker onregelmatig afwezig was en besloot dat de betaling van zijn salaris zou worden gestaakt, werd genomen door een bevoegd gezag. Het eerste middel moet dus worden verworpen.

23 Verzoeker betoogt in de tweede plaats, dat de administratie zijn onregelmatige afwezigheid — de grondslag om de betaling van salaris te staken — niet wettig heeft kunnen vaststellen. Hij betoogt dat hij medische verklaringen had overgelegd volgens welke zijn gezondheidstoestand niet toeliet dat hij zich naar Ispra begaf, en dat de administratie, zo zij twijfels mocht hebben omtrent de juistheid van deze verklaringen, alvorens een eenzijdig besluit te nemen hem krachtens artikel 59, lid 1, van het Statuut aan een medisch onderzoek moest onderwerpen, hetzij de zaak artikel 59, lid 3, aan een invaliditeitscommissie moest voorleggen.

24 Hieromtrent moet worden opgemerkt, dat De Geyter, na kennis te hebben genomen van het advies van verzoekers behandelend geneesheer van 13 november 1980 en na verzoeker persoonlijk te hebben onderzocht, op 15 november 1980 vaststelde dat diens afwezigheid niet kon worden toegeschreven aan medische redenen, doch aan de omstandigheid dat geen oplossing was gevonden voor het sinds jaren bestaande conflict tussen deze ambtenaar en de administratie. Het dossier bevat geen aanwijzingen voor de veronderstelling, dat dit medisch onderzoek niet met de nodige zorg werd verricht. Het stond derhalve aan de directeur-generaal van het GCO, verzoeker te bevelen

zijn werkzaamheden te Ispra onverwijld te hervatten; dat bevel was vervat in de brief van 5 december 1980.

25 Naar aanleiding van deze aanzegging schreef verzoekers behandelend geneesheer op 14 december 1980 een brief aan het hoofd van de medische dienst van het Centrum te Ispra, met de mededeling dat verzoeker op zijn aanraden niet naar Ispra zou gaan omdat hij niet in staat was daar te werken. Deze brief bevatte dus slechts een beoordeling die De Geyter reeds kende, geen nauwkeurige medische diagnose, noch enig nieuw gegeven inzake verzoekers gezondheid sinds het medisch onderzoek van 15 november 1980. Het hoofd van de afdeling Algemeen beheer en personeelszaken van de Inrichting te Ispra was derhalve terecht van oordeel, dat deze brief verzoekers afwezigheid niet kon rechtvaardigen en een nieuw medisch onderzoek of de inschakeling van een invaliditeitscommissie evenmin wenselijk maakte. Verzoeker beroept zich nog op verschillende andere sinds oktober 1981 overgelegde medische verklaringen, doch deze documenten zijn van latere datum dan het bestreden besluit en hebben in ieder geval geen invloed op de wettigheid daarvan.

26 Bijgevolg moeten alle conclusies en middelen tegen het besluit van 12 januari 1981, waarbij de betaling van verzoekers salaris werd gestaakt, worden verworpen.

27 Bijgevolg moet ook de conclusie strekkende tot veroordeling van de Commissie, aan verzoeker het salaris te betalen dat hij sinds 1 januari 1981 niet meer heeft ontvangen, worden verworpen.

De conclusies strekkende tot veroordeling van de Commissie, aan verzoeker alle in verband met de procedure voor de invaliditeitscommissie in 1978 gemaakte kosten te vergoeden.

28 Ter terechtzitting heeft verzoeker verklaard, dat de Commissie hem na indiening van zijn verzoekschrift de gevraagde vergoedingen heeft uitgekeerd. Bovenbedoelde conclusies komen derhalve niet meer aan de orde.

Kosten

29 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

30 Verzoeker is in het ongelijk gesteld.

31 Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instelling ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**
2. **Verstaat dat elk van beide partijen de eigen kosten zal dragen.**

Everling Galmot Kakouris

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 6 juli 1983.

De griffier
voor deze
H. A. Rühl
Hoofdadministrateur

De president van de Derde kamer
U. Everling